

čičevi srbski sintaksi, da take knjige nima nobena druga literatura slovanska, in Jagić o njegovi „Istoriji oblika srpskoga ili hrvatskoga jezika,“ da take zgodovinske slovnice ne premore nobeden narod slovanski in občna sodba slovanskih jezikoslovcev je ta, da takega slovarja, kakeršnega je Daničić o srbskem in hrvatskem jeziku izdal, žal, samo I. zvezek, ne premore zemlja slovanska.

A poleg slovnice, slovarjev, poleg srbskih starin in drugih učenih knjig, pisal ali prelagal je Daničić neumorno tudi raznotere zgodovinske in bogoslužne knjige. Vuk je z Miklošičevo pomočjo, ker sam ni bil več latinskega in grškega jezika, vzorno posrbil svetega pisma novi zakon; Daničić je temu prevodu dodal sveto pismo starega zakona in kdor hoče znati in čutiti vso lepoto in krasoto jezika srbskega, ta čitaj divno to knjigo, ta čitaj osobito psalme Davidove v Daničićevem prevodu!

A pri vsem svojem neizmernem znanju in pri vsej svoji neumorni delavnosti, ostal je Daničić skromen, ljubezniv značaj. Kralji in carji obsipali so ga z redovi in s čestjo, akademije in učena društva volile so ga za častnega člana svojega, a Daničić nikoli tega odlikovanja ni javno kazal. Samo v delu je živel; vztrajno je delal — zadnja leta izključno na velikem akademijem „Rječniku,“ kateri na veliko škodo vsega slovanstva ostane zdaj nedovršeno delo. Živa priča duševnega jedinstva dveh razdvojenih bratov, od obeh jednako čislani, ljubljani in spoštovani, umrl je duševni velikan, s peresom v roci in o njegovi nenadomestni izgubi žaluje kraljeva Srbija ravno tako, kakor trojedna kraljevina Hrvatska. Na povelje srbskega kralja Milana, prepeljali so se 21. t. m. umrjoči ostanki njegovi v Beligrad, kjer se svečano pokopljejo na državne stroške.

Tudi „Matica Slovenska“ poslala je v Zagreb lep venec, katerega je na krsto Daničićevo položil prof. Vođušek, dramatično društvo in čitalnico ljubljansko pa je pri sprevedu zastopal g. Iv. Hribar. Teško se je hrvatski narod ločil od mrtvega srbskega učenjaka velikana in marsikatero oko je bilo rosno, ko je prof. Armin Pavić slovo jemal v imenu naroda hrvatskega od mrtvega Daničića: „Narod hrvatski i srpski nije još nigda žalio za većim i zaslužnijem učenjakom, nego što ove dane žali na lijesu, v kojem leži Daničić mrtav. Narod srpski junački Djordje povede, a energični Miloš mu izvojeva slobodu, ženijalni Vuk mu osnova, a učenik Daničić dogradi književni jezik. Ovo su četiri velikana, kojima Srbija najviše duguje zahvalnost, što joj je danas državna zgrada krunjena kraljevskim veličanstvom, što je srećna budućnost i politička i kulturna osigurana.“

Dodajemo še to, da pravo obiteljsko ime Daničićevo bilo je Popović, a imenoval se je Daničić, odkar mu je umrla ljubljena nevesta Danica, hči Vuka Karadžića.

*Slovansko življenje v Parizu.* Iz tega mesta poroča prijatelj našemu listu: Na večer 25. avg. napravili so v Parizu živeči Čehi in drugi Slovani sijajen večer na čast slavnemu českomu pisatelju Verhlickemu. Ob deveti uri bila je dvorana „Česke besede“ prenapoljena z mnogimi odličnimi rojaki in čestilci duhovitega moža, ki je v tako zorni mladosti že dika in ponos českomu narodu. Pisateljev prijatelj, česki umetnik Chittussi, pozdravil je došle goste in izrazil srčno svoje veselje, da vidi ta večer zbranih tudi dokaj družih slovanskih bratov, ki so prišli slaviti českega pisatelja. Predstavil je gostom poljskega pisatelja prof.

Gasthoffta, potem Slovenca, slikarja Jurija Šubica i. dr. Prvi se je zahvalil v lepem govoru in potem je vstal slikar Šubic ter odzdravil napitnici. Poudarjal je, da mora pač vsacega Slovana veseliti, ko vidi, kako se razna plemena vedno bolj spoznavajo in družijo; pred več ko pol stoletjem občeval in dopisoval je Čelakovsky s slovenskim prvim pesnikom Preširnom — in zdaj čita narod česki krasne te poezije v svojem jeziku, a naš rod se jedrako zanimlje za dela českich duševnih velikanov. Rekel je dalje, da kot jedini Slovenec v odlični tej družbi misli, da govori v duhu vsega svojega naroda, ako nazdravi iz dna srca slavljenuemu gostu in kliče: Bog živi česki rod, Bog živi Verhlickega! — Živio, na zdar! donelo je od vseh stranij in pel se je jednoglasno naš prekrasni „Naprej“. Verhlicki pa je poleg njega sledečemu slikarju Šubicu prijateljsko stisnil roko in se mu z bratskim poljubom zahvalil. Potem je govoril Verhlicki sam in poudarjal, da je treba Slovanom mirnega in skupnega delovanja, da si bodo z delom pridobili spoštovanje tujcev in svoje blagostanje; napil je svojim rojakom, bratom Poljakom in konečno vsem Slovanom.

Iz „Česke besede“ šla je družba pred veliko opero, da tam počaka soproge slavnega pisatelja in jej izroči prekrasen šopek.

Prihodnjo nedeljo napravili so Poljaki izlet v St. Cloud na čast Verhlickemu, kjer se je igralo, govorilo in plesalo ter izvrstno zabavalo, čeravno je slabo vreme nekoliko oviralo prosto razveseljevanje.

Čez osem dnij priredili so Poljaki zopet slovesno odhodnico v nekem hotelu v „Avenue de Clichy“, kjer so se končale slavnosti na čast Verhlickemu; 4. sept. odpotoval je pisatelj s svojo soprogo spet v zlato Prago, noseč s seboj pač najlepše vtise in prijetne spomine na dni prebite v krogu Slovanov v Parizu.

Naš slikar Jurij Šubic, ki je bil omenjeni večer kot zastopnik slovenskega naroda tako laskovo pozdravljen, zapustil je tudi malo dnij potem Pariz za nekaj tednov ter odšel v Normandijo, in bival je v obližji mesta Caën, kjer je risal in slikal studije po okolici, ki je tu nepopisno krasna. Prve dni oktobra pa se je vrnil zopet v metropolo slovanskih umetnikov — kakor se Pariz po vsej pravici sme imenovati.

G. vitez *Smolski* začel je izdavat na Dunaji nov politiški tednik „Reform“ z literarno prilogo „Slavische Rundschau“, katero uredujejo Smolski, Meixner in Penížek. „Slavische Rundschau“ ima namen seznanjati nemški narod s poetiškiimi proizvodi slovanskih literatur ter posredovati literarno vzajemnost tudi med Slovani samimi. Zatorej prinaša prevode iz raznih književnostij slovanskih, iz poljske, ruske, česke in tudi iz naše slovenske; g. Penížek je namreč ponemčil v našem listu natisneno Kersnikovo povest: „Ponkerčev oča“. „Slavische Rundschau“, katero svojim čitateljem spodobno priporočamo, stoji celo leto 8 gld. pol leta 4 gld. in četrt leta 2 gld. — „Reform“ stoji četrt leta 3 gld. jeden mesec 1 gld. Naročnina se pošilja na Dunaj (IX. Universitätsstrasse 4).

„Hrvatska biblioteka.“ Po vzgledu znane nemške Reclamove „Universal-Bibliothek“ začela je tudi znana zagrebška knjigarna Lav. Hartmanna (Kugli et Deutsch) izdavat „Hrvatsko biblioteko“. Ta zbirka bode obsezala izvirne hrvatske proizvode dramatične, novelistične in poučne vsebine, kakor tudi prevode izvrstnih tujih proizvodov. Deželna vlada hrvatsko-slavonska je temu narodnemu podjetju dovolila, da sme porabiti tudi bogato gledališko knjižnico zagrebško.